

Bayer Zsolt: Vita a történelemmel és az ellenállás iránya – a fiatalokról (2. rész)

2026 április 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Most a díszlet úgy van átrendezve, hogy a veszély itt van, de ?k nem látják. Az ellenállás iránya: Pink Floyd, Tolsztoj, Kosztolányi, Cs. Szabó.

Okos és fontos cikkeket olvasok a bukásról, a bukás okairól. Az egyik legfontosabbat eddig Czopf Áron írta meg. Így kezd:

„A közbeszéd alakítói pillanatnyilag egy optikai csalódás áldozatai, mert a választók április 12-én nem közvélemény-kutató intézetekre szavaztak, és még csak nem is két politikai ajánlat között választottak, hanem egészen egyszerűen arról hoztak ítéletet, ami a médiában megjelent. A választási kampány interjúkkal vette kezdetét, hangfelvételekkel folytatódott, mígnem egy országos valóságshow jellegét öltve, szivárogtatásokkal, »kitalálásokkal« ért a célegyenesbe. Közhely, hogy ez a kampány nem programokról vagy a kormányzat teljesítményéről szólt, hanem történetekről, de ezt az evidenciát nem elég elfogadni, értelmezni is kell.”

A közbeszéd egyik alakítójaként kíváncsian vetem bele magam az olvasásba, és leragadok egy mondatnál, visszavisszatérek rá, nem tudom, sírjak vagy nevessek:

„Egy posztindusztriális társadalomban még a spontán erkölcsi felháborodáshoz is kampánystábra, költségvetésre és profi menedzsmentre van szükség, nemhogy egy választási győzelemhez.”

Tökéletes láttelep. Láttelep a világról, amiben élünk, szerte a világban, abban a bizonyos nyugati világban, amely elhagyott engem, legyilkolta minden hozzám fűzött szerelmemet és illúziómat, és amely létrehozta orwellivé vált önmaga támogatására a szellemi-lelki Babel tornyát, vagyis a közösségi médiát, miközben felépítette európai központjában az Európai Parlament épületét, amely maga a Babel tornya, egyenesen Pieter Bruegel festményéről kilépve a dermesztő valóságba.

A szellemi-lelki Babel torony lett az a bizonyos „kampánystáb”, ahol mindenki dolgozhat és lehet valaki, a költségvetés és a profi menedzsment már részletkérdés, és természetesen adott.

Czopf Áron ezt írja még:

„Magyar Péter sztorija állt szemben Varga Judit sztorijával, az influenzazertünetelés élménye állt szemben a Harcosok Klubja-élménnyel, a Facebook a közmédiával. Abból látszik, hogy a Tisza Párt is tisztában van győzelemének természetével, hogy első lépésként a média fölött mondott ítéletet, hiszen a kampány digitális kódéből lépve ezen a téren tudja egyöntetű felhatalmazással érvényre juttatni azt a médiaélményt, amelynek politikai startupként a genezisét és a felemelkedését köszönheti. A média természetesen csupán a valóság egy kis szelete, de még ha igaz is, hogy a nemzetközi válsághelyzet begyűjtése nélkül nem jöhetett volna létre a Tiszakétharmad, akkor is lényeges marad, hogy nem a válságkezelés módjáról született ítélet, hanem a politika médiareprezentációjáról. (...) A Tisza Párt nevezetű szimulákrum elretörését olyan szalagcímek jelezték, amelyek kivétel nélkül a titkok felfedésének ígéretét, mediális transzgressziót és az őszinteség percepcióját közvetítették. »Meggyszóval Varga Judit exférje«, »megszóval a nyomozó«, »kitalál a százados«, »kitalál az MCC-s kutató is«. Az állandó »kitalálás« és »ellen-kitalálás« közepette a választók többsége végül arra a médiaélményre szavazott, amelyik kevésbé tart egy professzionális koreográfia részének. A Facebookra szavaztak a közmédiával szemben, a lokális harag-menedzsmentre szavaztak J. D. Vance Amerikából importált bátorító mosolyával szemben. Nem is a mediális intimitás érzete döntött, hanem az őszinteség és a közvetlenség benyomása. Mert ne tagadjuk, hogy bizonyos értelemben a nemi szervét mutogató rapper »őszintebb«, mint azok hírességek, akik a fideszes kampányzárón mosolyogva integettek egymásnak és ünnepeltették magukat a haza jövőjéért aggódó választópolgárokkal.”

Szimulákrum: csalóka, látszólagos, valóságot nélkülöző, modellek által generált másolat, hamis látszat. „A szimuláció legszebb allegóriájának Borges meséjét tarthattuk, amelyben a Birodalom kartográfusai oly részletes térképet rajzolnak, hogy az végül pontosan lefedi az egész területet, ám a Birodalom hanyatlása egyre jobban elrongyolja a tényleges térképet, és csak néhány foszlányát mentik meg a sivatagban. Íme, e romba dőlő absztrakció metafizikai szépsége, amely a Birodalom nagysága feletti gőgrel tanúskodik, és szétmállik, mint egy dög, visszatérve a föld anyagába, némiképp hasonlóan képmásnak és valóságosnak öregkori összekeveredéséhez. E mese számukra már a múlté, és már csak a másodrendű szimulákrumok diszkrét bájával rendelkeznek.” (Jean Baudrillard: A szimulákrum első bbsége)

És most íme, ez aratott soha nem látott győzelmet. Nem lett volna lehetséges a Babel tornyai nélkül.

Mi vagyunk az a generáció, amelynek ehhez a szimulákrumhoz nincsen semmi közünk. Sem a Tisza Párt nev?

szimulákrumhoz, sem az orwellivé lett Nyugat nev? szimulákrumhoz. Nincs és nem is lehet hozzá közünk, hiszen – ahogy egy barátom mondta a minap – mi vagyunk a legszerencsésebb generáció. Hiszen mi még ismertük a valódi diktatúrát, ám a halálos veszedelem rettenete nélkül, ismertük a régi Nyugatot, és ha csak egy pillanatra is, de joggal hittük, hogy „a sötétség?l a fényre léptünk”.

És persze mi vagyunk az utolsók, akikben még tovább élhetett a keresztény Európa öröksége, amely ma már, mint hallottuk, „ketté huzozható”. Ebb?l következik, hogy a nemi szervét mutogató rapper „?szintesége” nekünk az iszonyat maga. Mi a Pink Floydhoz ragadtunk menthetetlenül, no meg Tolsztojhoz és Kosztolányihoz, s amikor elolvastuk a Maldoror énekeit, akkor iszonyodtunk, ha pedig beültünk valamelyik Monty Python-filmre, akkor ordítva röhögünk.

Odavan már ez. Ez is. Mi még a házibulik hajnalán repültünk a Hold sötét oldalára, ma már lefényképezték, ami nagyszer? és csodálatos, a szophoklészi „Sok van, mi csodálatos, De az embernél nincs semmi csodálatosabb” visszfénye, ám közben „a világ varázstalanítva lett”.

A varázstalanítás varázsából mi már végérvényesen kimaradunk, cserébe mi még olvastuk is és láttuk is Cipollát, a csodálatos Latinovits hátorzongató tolmácsolásában.

Most majd ?k jönnek. Cs. Szabó László egy teljesen más történelmi helyzetben így írt róluk:

„Tíz év el?tt a Nagymagyarországból átszakadt apák s a csalóka cseh demokráciától megszédült fiúk farkasszemet néztek egymással. Azokról még nem kopott le egészen a közjogi fölény, emezek elhitték, hogy a csehhuszita hagyomány Masaryk varázsütésére átalakul angolszász demokráciává. Az apák még tele voltak keser?séggel, a fiúk feszes világnézettel. »Jobboldali«-nak lenni aggkort, »baloldali«-nak lenni ifjúságot jelentett. Ám az apák fokozatosan szakítottak a közjogias gondolkodással s a fiúk Masaryk m?vei után az életben is belekóstoltak a cseh demokráciába. Ki-ki a maga módján realista lett. A kisebbségi sors elhalványította az öregek emlékeit s a fiatalok ábrándjait, a világnézetidogmatikus ellentét alámerült a közös kisebbségi érzésben, az elv a közös megaláztatásban. Rugdosták ?ket? ó nem, néhányan még a prágai parlamentbe is bejutottak. De Dobó István városában, a Fejedelem székhelyén, Zrínyi Ilona várában másodrangú állampolgárokká, t?rt jövevényekké sorvadtak. Amit eleinte elrontott a világnézet, helyrehozta a magyar keser?ség. A kisebbségi sors feloldotta a testvérharcot, immár nem fajulhatott osztályellentété apák és fiúk közt. Október 15-én, a meghasadó örvény el?tt a prágai Új Szellem már megkönnyebbülve nézett vissza az elmúlt tíz évre: »Ha most, az ideges és bizonytalan napokban mintegy seregszemlét tartunk a szlovenszkói fiatalabb nemzedék gondolkodásmódja fölött, meg kell állapítanunk, hogy az elmúlt öt év alatt e fiatalság közelebb került a magyar stílushoz, mint el?bb volt. A küls? közeledés így szellemtörténetileg sokkal alkalmasabb pillanatban történt, mint tegyük föl tíz év el?tt. Akkor fiatalságunkat sokkal jobban megigézte egy idegen és baloldali világnézet, egy tetszet?snek látszó idegen életmód. Az ifjúság ízlése jóval közelebb állt a mesterkélt modern weimari felfogáshoz, mely Moszkva közvetítésével a prágai szellemi magatartásba is eljutott, mint az uralkodó magyarhoz, amelyet éppen akkor döngetett a leghevesebben Szabó Dezs? és Szekfü Gyula. Azóta lényeges nivellálódás folyt le. Nehéz megmondani, mi okozta a változást, vájjon a magyar fiú mélységes kiábrándulása a hipokrizis baloldali rendszeréb?l, vájjon a nyomor és elkeseredés, vájjon egyszer?en a kor ízlésének általános változása, amely az üres moderneskedésb?l visszatárlt apái nézeteihez, vájjon lélekben megöregedett-e és bölccsé vált-e ez az ifjúság, vájjon a nemzeti érzés általános ébredése vágott-e utat el?tte a magyar stílus felé, a hitlerizmus lélekváltoztató szelleme, amely a moszkvai álpuritanizmust únottá és bárgyúvá tette – ne kutassuk az okokat, de tény, hogy az ifjúság megváltozott és felfogása közelebb került a magyarországihoz.«”

Nem véletlenül mondogatom, szinte mániákusan, hogy a szenilis öregúr, a történelem ötezer éve képtelen el?állni új történettel, legfeljebb a díszleteket rendezi át, ha éppen kedve van hozzá.

És Cs. Szabó ezt írja még:

„Húszéves koromban minden nemzetet bámultam, kivéve a magamét. Ebbe az idegenrajongásba fojtottam az elveszett Erdély emlékét. Altatóm volt Európa. De még abban az id?ben sem érdekelt idegen n?. Két nyelv csak eszméket ad egymásnak, a test ragaszkodik az anyanyelvhez. »A faji jelleg öreg korban ül ki az arcon, úgy látszik a lelkeken is« írja Illyés Gyula. Nem tudom, mióta tudja, én körülbelül harmincéves korom óta. De sose annyira, mint most. Hirtelen érzékeny lettem mindenre, ami magyar, kerülöm s gy?lölöm az idegent. Mit keres nálunk? Valaki megszólított az utcán franciául, felelet nélkül elfordultam, pedig máskor igazán szeretem ?ket. De ami most jön, csak a családra tartozik, az ismer?sök t?njenek el. Civakodó családokban láttam ezt, ráförmedtek a résztvev? barátra, testükkel takarták a beteg rokont. Hallom egy ismer?sömr?l, hogy a hazafias aggodalom Londonba

röpítette. Meg akarja gy?zni angol barátait. Most röpül ki? Délafrikából is haza kellett volna jönnie a piszoknak. Még a hontagadót is becsülöm, ha hitéért szakít a hazával, nem volnék protestáns, ha megtagadnám. De el?bb várja ki a veszélyt.”

Hát így. Pontosan így.

Csak most a díszlet úgy van átrendezve, hogy a veszély itt van, de ?k nem látják. Az ellenállás iránya: Pink Floyd, Tolsztoj, Kosztolányi, Cs. Szabó. És csak a nemzet, most leginkább, a két Bábel tornya árnyékában. No és a remény, hogy egyszer majd ?k is észreveszik, felismerik, nem lesz altatójuk sokáig Európa.

Sem a senkik „?szinte” heréje.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látma kell”

Ajánló